

KİME GÜVENİYORUZ?

1

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ.

وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Aziz kardeşlerim,

Kime güvendiğimiz sorgulamasını yapacağız. Herkesin dünya hayatı ve ahiret beklentileri açısından insan olarak bir dayanağı var, bir yere güveniyor.

Biz mümin insanlar olarak bir idrakin sahibiyiz-olmalıyız. İmanı olmayanların da kendi çaplarında itimat ettikleri noktaları ve odakları vardır. Bizi başkaları ilgilendirmiyor. Allah'a ve Peygamberi aleyhissalatu vesselama iman ettik. Şeriatımız var, Kur'anımız var, sünnetimiz var. Güven konusunda biz sıradan insanlar gibi değiliz, olamayız.

Allah ve mülk, insan, dost, düşman, hayvan; ne kadar kelime biliyorsak hepsini bir yere dolduralım. 'Allah' kelimesi bir kenarda dursun ve biz bu bağlantıyı tefekkür edelim.

Bir emniyet kemeri on bin metreden aşağı çakılacak bir uçakta hayat memet konusu olarak görülebiliyor. İki yüz kilometre giden bir araçta "Bu kemer sayesinde ölmezsin" deniyor. Hâlbuki mekanizması her an açılmayabilir, çalışmayabilir. Üstelik birçok insan da bu kemer onu arabada boğduğu için ölmüştür. Araba tutuşmuştur, kemeri çözemediği için arabanın içinde o da yanmış tutuşmuştur. Yani bunun eksileri de var.

Buna rağmen ümmet-i Muhammed'den 'Allah' diyenlerin Allah'a itimatları ve güvenleri bir yolcunun emniyet kemerine güveni kadar değilse pratikte, iman konusunun masaya konması ve bütün müminlerin bunu yeniden, neye-nasıl iman ettik diye sorgulaması gerekir.

Her birimiz açısından; emeklinin emeklilik hayatı, işçinin-memurun endişesi, gençlerin gelecek merakı vesaire; "Bizim Allah'a güvenimiz ne kadardır?" sorusunu hem bireysel olarak hem de çok daha önemlisi, dinimizin geleceği açısından imanımızla baş başa kalıp kovuşturmak zorundayız.

Arabada emniyet kemeri ölümü önlüyor ama Allah, gönderdiği dini Siyonizm'den bir türlü kurtaramıyor diye bir vehmi adeta imanlaştırıyoruz.

Bir delikanlı, "Ben Rabbimin şeriatını öğreneyim" dese "Diploması olmayan bir yere yatırım yaptığı için geleceğini yaktı" oluyor. Bir âlim, "Allah diyor ki" diye başlasa "Zamanı mıydı? Yanlış söyledi, onu dememeliydi" diye tenkit ediliyor.

Bu tartışmaları önleyebilmek için Allah'a iman konusunu yeniden ve bu pencereden ele almamız lazım.

İmanın altı şartını biliyoruz. Ramazanlarda hatimler indiriyoruz. Hatta internette, sosyal medyada din konusunda uzmanlaştık bile. Birbirimizin dinini hatta ve hatta kimin Müslüman kimin

tam Müslüman olmadığını bireyselleştirecek, âlimleri tenkit edecek kadar da 'kudret'imiz oldu ama Allah'a itimadımız var mı?

"Rabbim yarın sabah bütün dünyayı Kur'an'a teslim eder. Yarın sabah şeriat devleti değil şeriat kâinatı bile kurulabilir" diyebiliyor muyum? Yoksa henüz şartların oluşup oluşmadığının kararını kul olarak ben mi vereceğim?

"Melun Yahudi Kudüs'ü terk eder mi terk etmez mi?" sorusuna "Çok zor..." derken bu sözün onu duyup kaydeden melekleri inciteceğini düşünüyor muyum? Hem Allah, Malikül-Mülk; bütün varlığın, ölümün ve hayatın sahibi, Allah ne derse o olur, Allah'tan başkası öldüremez ve diriltemez diye inanacağım hem de itimada gelince diplomanın gücü imanımdan daha aktif olacak, patronun gazabı Allah'ın gazabından daha ağır gelecek bana! Cuma namazını kıldırılmayan bir iş yerinden ayrılırsam rızkımın kefilinin Allah olduğunu hatırlamayacağım ama evimde, iş yerimde ya da ramazanda ilave veren gazetelerin eklerinde Esmau'l-Hüsna'da "er-Rezzak" (rızkıları veren Allah'tır) yazıyor.

Esmau'l-Hüsna'daki er-Rezzak, bizim işyerinde yok; bu çelişkidir. Bu çelişki varken Yahudi'ye lanet etmemizin de manası yok. "Bu dünya başımızın üstünde bir değirmen taşı gibi niye dönüyor, niye Allah, kulları olmamıza rağmen bize yardım etmiyor, niye şeriatını getirmiyor, niye Kur'an'ını hüküm olarak tatbik edemiyoruz?" sorularına bu çelişki devam ettiği sürece cevap bulamayız.

İmam Müslim rahmetullahi aleyh, Sahih'inde Ömer bin Hattab radiyallahu anha ait bir cuma hutbesini naklediyor. Bu hutbe, Ömer bin Hattab radiyallahu anhanın son konuşmalarından biridir. Hutbede çok enteresan bir ayrıntı var. Emniyet kemeri olmadan konuşuyor ama emniyet içinde konuşuyor Ömer radiyallahu anh. Konuşmasına başlarken Resûlullah aleyhissalatu vesselamdan, Ebubekir radiyallahu anhtan söz etmiş, sonra da "Arkadaşlarım, ben bir rüya gördüm. Rüyamda bir horoz üç defa kafama vurdu. Anladığım kadarıyla benim ecelim yaklaştı" demiş.

Biliyorsunuz, Ömer bin Hattab radiyallahu anh on yıl ümmetinin başında kaldı. Medine'deki tahtından önce gönüllerde taht kurdu, sevdi, sevildi. Allah ondan razı olsun. Sonra hutbesinde diyor ki:

"Arkadaşlar, bana illa 'senden sonra birisine görev ver, sen ölürsen başsız kalmayalım, Müslümanlar'ın baş sorunu olmasın, sen birini bırak' dediler.

Ben de hepinize diyorum ki: Arkadaşlar, Allah, dinini boşluğa çıkarmaz. Halifelik İslam'ın halifeliğidir. O da Allah'ın işidir. Peygamber'in davasını Allah başsız bırakmaz. Size de bunu söylüyorum. Ölürsem Aşere-i Mübeşşere'den geri kalan altı kişiye bunu devrettim, onlar aralarında seçsinler."

Emniyet kemeriyle bağı nerede kurduk arkadaşlar? Bakın bu bağ nerede kuruluyor: Ömer, o gün ümmetin tek adamı. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem Ömer için ne buyurdu: "Fitne ile aramızda kapı olarak sen varsın." Böyle güçlü bir isim. Fakat Ömer'e; "dinini, hilafeti, Müslümanlar'ın liderliğini, Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem'in davasını korumak bakımından bu göreve bir kişiyi atayiver" denince, "din Allah'ın" diyor.

Ömer'in Allah'a yüzde kaç itimadı var? Bir de bir âlime-hoca efendiye, "şu ayetleri cami kürsüsünden oku" dendiğinde tayin endişesinden dolayı ayetleri sümenaltı etmesine bakın. Bu

hoca efendinin, “tayinim çıkar, emekliye sevk ederler hatta Diyanet de görevden atabilir” derkenki Allah’a itimadına bakalım, bir de Ömer bin Hattab’ın itimadına bakalım.

Cenneti paylaşırken Ömer ile paylaşıyoruz, söze geldi mi neredeyse ashab-ı kiramdan daha faziletli taraflarımız olacak ama pratikte “Allah var, dinini o korur” diyen Ömer oluyor. Bu sözü bir de Abdülmuttalib’den menkıbe olarak duymuşsunuzdur. Hani Ebrehe develerini almış, o da Mekke’den çıkıp Taif’e gitmiş, develerini istemişti. Ebrehe, “Ben de zannettim ki Mekke’ye gelme, Kâbe’yi yıkma diyeceksin” diyor. Verdiği cevap çok enteresan: “Ben develerin sahibiyim, Kâbe’nin sahibi de onu düşünür, sen merak etme!”

Ömer’e, “Ümmetin kurtuluşu için birini tayin et” dendiğinde verdiği cevap ne: “Din Allah’ın.” Burada bir rahatlık var. Allah’a itimat rahatlığı. Bugünkü sıkıntımız, Allah’a itimattadır. ‘İmanda sıkıntımız var’ demiyorum; o büyük ve ağır bir itham olur.

Demek ki bizim, Allah’a itimat diye bir projemiz olması gerekiyor. Hem bireysel olarak, Allah’a iman etmiş bir insan olarak Allah’a itimadımı canlı tutmam gerekiyor ki Allah da beni hesap ettiği kullarının arasına koysun; hem de ümmet olarak, yaşadığımız coğrafya olarak artık kendimizi Allah’a itimat eden bir ümmet hâline getirmiş olmalıyız. Fertler veya ümmet olarak Allah’a itimadımızda sorun devam ettiği sürece sigorta şirketleri daha çok paralar kazanacaktır bizden.

Kardeşlerim,

İtimadımızın bir altyapısı var.

Bir numaralı konu: Melekler. Melekler konusu bizim itimada mecbur olduğumuz bir şeydir. Çünkü insan olarak, meleklerle beraber yaşıyorum. Kimi sevaplarımı-günahlarımı yazıyor, kimi beni korumak için yaratılmış. Ümmet olarak da sürekli meleklerin beraberliğinde bir ümmetiz biz zaten.

Melekler kanalıyla Allah’a ve hayata tutunuyoruz. Bizim hayata tutunuşumuz, dini sahiplenişimiz -deyim yerindeyse- bir melek mekanizması üzerinden yürüyor. Meleklerle imanımız sürekli aktif iken Allah’a itimat etmememiz mümkün değil. Eğer Allah’a itimadımız fiiliyatta eksik görüntü veriyorsa o zaman meleklerle iman konusunda sorun var demektir.

İki: Müminler olarak Allah’tan korkuyoruz, korkmamız gerekiyor. Allah’ı seviyoruz, sevmemiz gerekiyor. Korku ile umut arasında bir denge ve çizgide duruyoruz, durmalıyız. Ama her hâlükârda mümin, Allah’a hüsn-ü zan ile bakar; yani Allah hakkında pozitif düşünür, rahmetini önde tutar. Mağfiretini hep öne geçirir. Eğer mümin, Allah’a hüsn-ü zannını oturtamazsa o zaman bir kanadıyla İsrail’in yanı başındaki Lut Gölü’nü kaldırıp fırlatan meleklerle inanmıyor demektir. O meleği yaratan Allah hakkında hüsn-ü zan besleyemiyor demektir. Hüsn-ü zan, artı (pozitif) duygular beslemektir.

Allah, naçar bırakmaz ve kâfire ezdirmez, Kur’an’ını yıpratmaz, ezanını susturmaz. “Bu ümmetin müminleri olarak biz eğer onun kulu olmayı becerebilirsek Allah bizimledir. Allah bizimle olduğunda da gerisi önemli değil bu kâinatın” diyen zan, hüsn-ü zandır.

Her şey sigorta şirketine, sosyal güvenlik sistemine, doktorların yazdığı reçetelere, babandan kalan mirasa, arkadaşlar olarak dernekleşebilir-vakıflaşabilir-kurumsallaşabilirsen ona, sendikaya vs. devrediliyor. Hep bizden üreyen, bizim kâğıdımız ve kalemimizin oluşturduğu değerler üzerine itimat ederken, Allah bizim hüsn-ü zan ile baktığımız Rabbimiz değil, ateşinden söz edilince korktuğumuz bir

Allah hâline gelir öyleyse. Hâlbuki hüsn-ü zanlı müminin Allah hakkında güzel düşünmesi, ölürken de yaşarken de en önemli bakış tarzıdır.

Allah, isteyince yağmur verir. Daha söze başlarken “Ben kim, dua etmek kim...” diye güya bir tevazu ile başlamak şeytana destektir.

Üçüncü nokta: Kadere imanımız. Kadere sözde iman edip sonra da dünya olaylarını, müminlerin etrafındaki işkenceleri-tuzakları-barikatları gördüğünde sanki Allah’ın kaderinde olmayan, birden bire ortaya çıkmış bir komployla karşılaştık zannediyoruz. Komployla karşılaşanlar biziz, Allah ise kimsenin ona komplo yapmasına izin vermez. O komployu yapmayı da Allah izin verdiği için kâfir bize yapmıştır zaten.

Kadere imanımız, Allah’a ne kadar itimat ettiğimizin simgesidir. Allah’a itimat da sistem üzerine oturuyor. O sistem bozulunca Allah’a itimatta sorun oluyor. Meleklerle imanında, Allah’a hüsn-ü zannında, kadere imanında Ömer, o Ömer olduğu için “din Allah’ın dini” demeyi becermiştir. Hâlbuki biz bu sistemde sıkıntı yaşadığımız, içini dolduramadığımız için bugün kendi çocuğumuza da güvenmiyoruz, yetiştirdiğimiz talebeye de, seçtiğimiz siyasetçiye de. Kimse paradan başkasına güvenmiyor. Koltuğu olan güçlü. Onu kaybedince de maymuna çevriliyor.

Asıl itimat etmemiz gereken Allah’ı ve şeriatını hayatımızdan bir miktar uzak tuttuğumuz için başımıza bunlar geldi.

Dördüncü nokta: Biz iman ediyoruz ki hayatı cennetleştiren sabırdır: **إِنَّمَا يُوفَى الصَّابِرُونَ أَجْرَهُمْ بِغَيْرِ حِسَابٍ** “Dolu dolu karşılıklar ancak sabreden kullar içindir.”

Nuh aleyhisselam, dokuz yüz elli sene bekledi. Bekleyenler, sabrın içini dolduranlar karşılarında güvendikleri bir Allah bulurlar. Akşamdan sabaha kadar sabretmeye tahammülü olmayanlar, bir yılın başından sonuna kadar bile Allah’ın kaderinin tecelli etmesini beklemeye sabrı olmayanlar yeri gelip dinden çıkmayı bile düşünebilirler –maazallah.

Rahmeten li’l-âlemin olarak yarattığı biricik Peygamber’inin bile şöyle güzel bir veda konuşması yapması için yirmi üç yıl beklemesini murat etti Allah. İnsanın yirmi üç dakikada internette sonuç toplamaya kalkması, “Bu neslin hepsi şeriatçı olsun, bunu on beş dakika içinde gerçekleştiririm” diye bilgisayar yardımıyla nesil yetiştireceğini zannetmek, sabrın mantığını bilmemektir. Hayatı cennete doğru giden bir yol hâline getiren sabırdır. Allah, cennete girenlere “hoş geldiniz” diyor. Niye? “Sabredenlerden olduğunuz için.”

Ancak sabredene Allah’ın vaadi vardır. Sabır, bir iki gün değil doğumdan ölüme kadar Allah’ı, Allah’ın kaderinin tecellisini beklemektir. Bu dünya asla ters dönmüyor, tam yerinde dönüyor dünya. Vaktinde, zamanında dönüyor. Biz de nesil olarak Allah’ın murat ettiği bir dönemde geldik, İsrail de Allah’ın murat ettiği zamanda orada kuruldu. Bütün şer güçler, Allah’ın murat ettiği zaman ve yerde oluştu. İblis gibi. O da Allah’ın muradı ve dilemesiyle ortaya çıktı. Bunu bildiğimiz hâlde çalışıp çabalamayı artırmamız gerekirken mızımızlanmayı artırmamız itimat sorunumuzdan kaynaklanıyor.

Ya kadere imanımızda bir sorun var ya da kaderin tecellisini bekleyecek sabır anlayışımızda. Biz ümmet olarak bu sabır noktasını yakalayamadığımızda dün doğan çocuğunun bugün yirmi yaşına gelmesini isteyen anneye benziyoruz.

Kime göre “Hâlâ İslam hâkim olmadı” diyoruz ki? Bizim beklentilerimize göre mi, Allah’ın yazıp çizdiği kaderine göre mi? Demek ki sabır, hem birey hem de ümmet olarak Allah’a itimadımıza set oluyor.

Ümmet olarak sabretmeyi beceremeyişimiz, insanların, “Kudüs’ün işgali ellinci senesinde, hâlâ Yahudi’den almadık” demesi, adeta dün doğan çocuk için “Bunun sakalı neden yok, dün doğmuştu?” diyen komiklik gibidir. Bu acele kime göre? Kudüs’ü alsaydın orada ibadet etmeyi becerecek neslin hazır mı? Kudüs’ün eteklerini ihya edecek nesil yetiştirdik mi?

Beşinci başlığımız: Bizim için vahiy ne anlama geliyor?

Vahiy dediğimiz; Allah’ın, Peygamberi aleyhissalatu vesselama indirdiği hakikatler. İçinde Kur’an var, Peygamber aleyhisselam Efendimiz’in rüyaları var, hadis-i şerifler var, kalbine tulu eden şeyler var. Efendimiz’in üzerinden yansıyan Allah’a ait ne varsa hepsi vahiydir.

Allah’ın indirdiği vahyi sulandırma hareketlerinin tamamını da Yahudilik olarak görmediğimiz sürece, Allah’a itimadımız biz tıklatıyoruz demektir. Ha Mescid-i Aksa’yı bir melun kitlenin işgal etmesi ha birinin Resûlullah aleyhisselama ait şeyleri, Allah’ın vahyi olan ayetleri-hadisleri sulandıran, gevşeten ve insanoğlu düzeyinde tartışmaya açan kişiler ve hareketler; Mescid-i Aksa’yı işgal edenlerin dinimize verdiği zararın belki de daha fazlasını veriyorlar. Çünkü biz vahyi tartıştığımız sürece, “Bu iyiydi-bu kötüydü, bu Birleşmiş Milletler’e uydu, bunu kadınlar beğenmedi, bunu gençler beğenmedi...” dediğimiz ve bir blok hâlinde kalbimize, oradan da beynimize basmadığımız sürece vahye iman kayboluyor demektir.

Allah’ın zatı zaten gayptır bizim için. Gayba yani görmediğimiz şeylere iman olmadığı sürece Allah’a imanın hakikati yoktur ki itimat olsun Allah’a. Gayba iman olmadıkça kabir azabı var mı yok mu diye tartışsın hatta ölmeyeceğini bile iddia edebilir insanlar.

Mesela; “Filan yerdeki bir üniversitede bir aşı keşfedilmiş, o aşı yapıncı insan ölmüyormuş” diye bir haberi okumaz bile hakiki mümin. Neden? Çünkü Kur’an’ımız ne buyurdu:

فَإِذَا جَاءَ أَجْلُهُمْ لَا يَسْتَأْذِنُونَ سَاعَةً وَلَا يَسْتَقْدِمُونَ

“Eceli gelince bir saniye ileri geri gitmez o.” Yani ölüm katidir. Hastalık için böyle demiyor Allah, hastalık iyileşebilir ama ölüm kalkamaz bu dünyadan. Bu araştırmayı yapan zamanında ölmüş zaten; onun akli gitmiş, beyinsiz o.

Hastalıkla uğraşsın, “Filan hastalığı kaldırdım” desin, bütün müminler olarak ona hayır dua edelim. “Ölüm engelleyecek aşı çıktı, ölüm engellenecek” sözü, gayba imanın zafiyetinden kaynaklanıyor. Gayba iman da zaten vahyin talimatları arasındaydı.

Bunun çok daha vahimi; vahiy sallandığı zaman Müslüman olarak biz, öldükten sonra dirilmeye bile tereddütle bakabiliriz. Vahyi salladığı zaman bir adam, “Cennette dur dur ne olacak? Sonunda onu da yıkarlar herhâlde!” der. Park zannettin tabii, eskiyince yıkarlar. “Cehennem de yak yak, yakıtı biter bir gün herhâlde” der insan. Maazallah!

Allah’a itimadımız vahiydir. Vahiy bizim adımız-soyadımız bile değildir; varlığımızdır. Vahiy kadar Müslüman’ız biz.

Beyinlerimizde vahyin yeri oynadığı zaman çöktük demektir. Bunun için üç asırdan beri kâfirler, iman etmeye niyetleri olmadıkları hâlde Müslümanlar'ın çocuklarını alıp İngiltere'de, Fransa'da, Amerika'da ve Hollanda'da hoca yetiştirdiler. Onlara 'hadis' ve 'kelam' ilmi öğretiler. 'İslam tarihi' okuttular. Öğretiler, onlar geldiklerinde de ilk işleri, bilerek veya bilmeyerek, vahyin ağırlığıyla oynamak oldu.

İçerdeki bazı cahil Müslümanlar'ın da desteğiyle İslam âleminde bin dokuz yüzlü yıllarda ilk ürettikleri slogan, "Ebu Hureyre'nin her şeyi kafadan uydurduğu"dur. Hâlbuki Ebu Hureyre radiyallahu anhu beş bine yakın hadisi bize aktaran bir sahabe olarak aradan çektiğiniz zaman başta namaz olmak üzere hiçbir şey kalmıyor İslam'da. Her şey sallanıyor ama bazı Müslümanlar, "Yahu benim aklımda beş cümle kalmıyor, Ebu Hureyre'nin beş bin hadis nasıl aklında kalmış?" deyiverdiler; bunun akibetini anlayamadılar. Kendi imanları, kendi müminlikleri, ümmet-i Muhammed'in de prestijiyile oynadılar; bunu fark edemediler.

Bunun için vahiy ve vahyin içeriğini oluşturan şeyler müminlerin iftar sofrasına gündem olamaz. İftarı etle kebabla yapalım, vahiyle yapmayalım.

Bin dört yüz senedir oruçluyuz biz. Bin dört yüz senedir "Resûlullah aleyhisselam" dedik, "Ashab-ı kiram" dedik, "Kur'an-ı Kerim" dedik, "Sünnet-i seniyye" dedik. Şimdi onlarla çatalımızı batırıp oynamaya kalktığımızda elimizdeki din gider. Giderken de Allah'a itimadımız gider. Allah'a itimat etmedikten sonra onun da bize minneti yok zaten. Allah celle celâlühü mu bize yalvaracaktır?

Kardeşlerim,

Sahabeleri, aleyhissalatu vesselam Efendimiz bu mantıkla yetiştirdiği için onlar kalktılar ve ne dediler: "Allah'ım! Bana Bedir'e gitmeyi nasip etmedin, bir dahaki savaşa gitmemi nasip et, sana neler göstereceğim..." Çocuksu bir söz zannedersin, gerçekçi bir söz ama. Ne gösterecek? Fedakârlığını gösterecek. Neye güveniyor? Öyle bir Allah tanıyor ki o, onu duyar; bunu biliyor.

Kur'an'ımız buyuruyor ki: **اللَّهُ وَلِيُّ الَّذِينَ آمَنُوا** "Allah, iman edenlerin velisidir."

Allah Teâlâ'nın isimlerinden bir tanesi de "el-Veli"dir. Veli, sahip demek. Müminlerin sahibi Allah'tır.

Esmau'l-Hüsna'da bin bir kere "el-Veli, el-Veli..." diye okumak mı Müslümanlıktır, "Benim Rabbim var. Rabbim benimledir" diyeninki mi? Çocuklarının rızkında Allah'a itimat eden, akşama kadar çalıştıktan sonra gerisini dert etmeyen mümin mi Esmau'l-Hüsna'yı biliyor, yoksa eline tesbihi alıp bin bir kere "el-Veli" diye tekrar eden mi?

Görüyorsunuz ki kardeşlerim, bazı şeyler sulanıyor içimizde. Sulanınca da zeminimiz oynuyor, oynayanca da o oynak zeminden Rabbimizi bulamıyoruz.

"El-Kâfi" Allah'ın isimlerinden biri. Kuluna yeten demek. Kuluna yetiyor.

Esmau'l-Hüsna duvarlarda var ama "er-Rezzak" ismi hep flu kalmış, görünmüyor bir türlü.

Bebek elli santim yükseklikteki beşikten düşüyor. Annesi veya onu gören diyor ki: "Allah'tan kalçasının üstüne düştü, yoksa ölürdü çocuk." Allah, Hâfız'dır. Evde de yazıyordur belki, "el-Hâfız" Allah korur.

“El-Kahhar.” O perişan eden bir Allah’tır. Firavuna ve Nemrut’a yaptığı gibi kâfiri perişan eder. İman et, ettiğini söyle, Esmau’l-Hüsna duvarda dursun; “Amerika’yla uğraşacak teknoloji bizde yok ya!” de sonra da... Teknolojin olmayabilir, Amerika’yla uğraşmak için yüreğin var mı? “Rabbim benimledir” diyebiliyor musun? Beraberlik hissiyatı da ayrı bir duygu tabii.

Beyhakî’nin “Şuabu’l-İman” adlı eserinde rivayet edilen bir hadis, bu hastalıkların ana sorununu bize gösteriyor. Buyuruyor ki aleyhissalatu vessalam Efendimiz:

صَلَاخُ أَوْلِ هَذِهِ الْأُمَّةِ بِالزَّهَادَةِ وَالْيَقِينِ، وَهَلَاكُهَا بِالْبُخْلِ وَالْأَمَلِ

“Bu ümmetin ilki (birinci, ikinci, üçüncü o Allah’ın razı olduğu nesil) dünyaya tenezzülsüzlük ve Allah’a itimatla kazandılar. Yakîn ve Allah’a itimat. Sonunun helaki de cimrilik ve boş hayaller yüzünden olacak.”

Böylece Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin lisanından özellikle ilk neslin kazanma nedenini çözüyoruz: Allah’a itimat.

وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

وَالْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ.